

บทละครวิทยุเรื่อง

ผู้ซึ่งกลัวแสงสว่าง

29

Sound  
2

บทประพันธ์ของ สด คุรุมะโรหิต

บริษัทกุ่มท จำกัด นำออกแสดงทางวิทยุกระจายเสียงกรมโฆษณาการ

ในวันจันทร์ที่ 3 มกราคม 2492

ตัวละคร

วิกรม

ชัยศิริ

วรฤทธิ

เอมอร

ผู้บรรยาย

สวัสดี ท่านผู้ฟัง

คำวันนี้เป็นเวอร์ของ สด คุรุมะโรหิต กรรมการบริษัทกุ่มท จำกัด ที่จะคง  
จัดเรื่องของชีวิตอีกเรื่องหนึ่งมาแสดงทางวิทยุกระจายเสียงในนามของบริษัทกุ่มท จำกัด ตามที่  
กรมโฆษณาการได้กำหนดโปรแกรมไว้คือเรื่อง ผู้ซึ่งกลัวแสงสว่าง สด คุรุมะโรหิต ได้ตกอยู่ใน  
ที่ลำบากเพราะกำลังมีการะการงานติดตัวอยู่หลายด้าน แต่เมื่อเป็นหน้าที่ของกรรมการผู้หนึ่งอัน  
จะหลีกเลี่ยงมิได้ ก็ต้องนั่งลงในกลางดึกวันหนึ่ง แล้วเค้นเอาเรื่องของชีวิตเรื่องหนึ่งออกมาด้วยความ  
ความหนักใจ ที่หนักใจก็เพราะว่าเรื่องของชีวิตเรื่องนี้ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นไม่บ่อยนัก แลการที่จะ  
หาเรื่องที่น่าสนใจ ๆ เกิด ให้เกิดขึ้นมาจนได้ ก็ดูจะฝืนความรู้สึกของผู้สร้างและของผู้ฟังหรือผู้  
ถ้าแม้เรื่องนี้เป็นละครบนเวที เรื่องนี้เป็นเรื่องของผู้ที่ควรจะได้ตายไปแล้ว แต่ได้กลับมามีชีวิต  
เดินอยู่อีกเช่นปร กติชนผู้หนึ่ง เขาได้พบโลกเก่า ๆ ของเขาในลักษณะที่ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่าง  
ที่เขาจะทนดูไม่ได้ เขาได้ตัดสินใจระหว่างการมีชีวิตอยู่ด้วยความกลัวแสงสว่าง กับความตายที่ควร  
จะเป็นความสงบตามความเข้าใจของเขา แต่ดูเหมือนเขาจะยังไม่ใช้คนเคราะห์ร้ายจนเกินไป  
จึงยังเอื้อนได้พบปะกับชัยศิริ ทายาทของขุนลิลลาคาสตรสุนทร นักหาที่เหลือนอยู่ก็คือ ทำอย่างไร  
ชัยศิริ ~~ที่จะ~~ จึงจะทำให้ผู้ที่กลัวแสงสว่างผู้นี้แสดงตัวออกมาจากความมืดได้



เรื่องนี้ แม้จะเป็นเรื่องของชีวิตที่มีความสุขแต่น้อย แต่ก็ไม่ปราศจากเสียซึ่งความ  
นึกคิดอันเป็นคติของการดำรงชีวิตอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยความผิดหวังนี้ สด กุระโรจิต หวังว่า  
ท่านผู้ฟังคงจะไม่ตำหนิผู้แต่งจนเกินไป ถ้าชีวิตของวิกรม ซึ่งเป็นบุคคลที่กลัวแสงสว่าง จะเป็น  
ชีวิตชังนาน ๆ จึงจะได้พบ

.....  
ดนตรี 15 วินาที

### Rhapsody in Blue

.....

เราจะขึ้นต้นเรื่อง ผู้ซึ่งกลัวแสงสว่าง ด้วยการนำท่านผู้ฟังไปที่สะพานยมราช ในตอนดึก  
คืนวันหนึ่ง ขณะนั้น เป็นเวลาเค็นมืด ผู้คนหลับนอนเกือบหมดแล้ว ร้านขายข้าวต้มร้านสุดท้าย  
ที่ค้างแรมลอยขายอยู่ไต่คนจามจุรีหน้าเรือนชั้นเดียวกำลังเก็บร้านเตรียมกลับบ้าน ไฟฟ้าถนน  
เพื่อบริการดับหมดทุกดวง ซึ่งอาจเป็นเพราะกำลังไฟไม่พอจ่ายหรือเพราะไฟเล็กก็ได้ ทว่าบริเวณ  
สะพานยมราชกำลังอยู่ในความมืด จะมีแสงสว่างก็เพียงสลัว ๆ ซึ่งสะท้อนลงมาจากท้องฟ้า  
สีน้ำเงินแก่ ชายคนหนึ่ง เดินเอามือถูกระเป๋ากางเกงลัดเลาะไปตามข้างถนนไต่คนจามจุรี  
เบื้องหน้าเขาห่างออกไปประมาณสองวา ปรากฏร่างชายอีกคนหนึ่งเดินคุ่มไปคำตะคุ่ม ๆ ถ้าสังเกตให้  
ดีจะเห็นว่าชายคนที่เดินหน้ามีอากาศปฏิกิริยาเลื่อนลอย เดินเชื่อง ๆ คลายกับมีแอลกอฮอล์อยู่ในตัว  
เขาเดินคุ่มไปอย่างไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น ไม่รู้สึกตัวว่าเบื้องหลังเขาซึ่งห่างออกไปเพียงสองวา  
เท่านั้น คนหนึ่งกำลังเดินตามเขามาตั้งแต่ประตูน้ำ เขาเดินผ่านร้านข้าวต้มร้านสุดท้ายไป  
โดยมิได้เหลียวมองแม้คำซึ่งกำลังเก็บจานลงกระซาด เมื่อผ่านร้านข้าวต้มไปได้สัก 1 เสาไฟฟ้า  
ก็ถึงกลางสะพานยมราชซึ่งมีรางรถไฟพาดขวางอยู่ เขายืนรื้ออยู่ที่นั่นครู่หนึ่งอย่างลังเลใจ  
แต่ท่าทางแสดงว่ากำลังไขความคิดเพื่อจะตัดสินใจอะไรสักอย่างหนึ่ง เขามองไปทางสถานีสวนจิตร-  
ลัดดา แล้วก็มองไปทางสถานีหัวลำโพง แม้จะมีคนสลัว แต่อาการถอนใจใหม่ของเขาก็ได้เห็น  
ได้ฉับ

(ต่อไปนี้ทำเสียงตามเนื้อเรื่องช่วงล่าง)

ห้านาทีผ่านไป ทันใดนั้น ก็มีแสงสว่างวามขึ้นทางสถานีสวนจิตรลัดดา ต่อจากนั้น  
เสียงล้อเหล็กบดกับรางฉับ ๆ ดังขึ้นในความมืด พนักงานประจำหอคอยให้อาณัติสัญญาณ  
ทางปลดอด แล้วก็สับสวิชบังคับให้รางเหล็กสำหรับทอดขวางถนนหกปลายลงมาช้า ๆ แลพร้อม ๆ  
กันนั่นเอง เสียงเหล็กสัมผัสกันซึ่งดังเหมือนเสียงระฆังแตกก็ดังขึ้นเป็นจังหวะ ๆ



(เสียงเคาะเป็นจังหวะสม่ำเสมอ 5 วินาที แล้วเสียงรถไฟวิ่งเริ่มดังขึ้น ๆ )

แสงไฟฉายโกล้เข้ามา - โกล้เข้ามา เสียงล้อเหล็กบนรางก็ไต่ขึ้นด้นขึ้น จนกระทั่ง  
ในที่สุดชะบวนรถสินค้าซึ่งมาจากปากน้ำโพ ก็เคลื่อนโกล้สะพานยมราชเข้ามาอีกจนเหลือระยะไม่ถึง  
100 เมตร

"โกล้เข้ามาแล้ว - - โกล้เข้ามาแล้ว - - ประตูลูกกรงกำลังจะเปิดรับเจ้าอยู่ข้าง  
หน้า - เตรียมตัวสิ - เจ้ามนุษย์ที่มีแต่ความผิดหวัง - - เรามาคอยรับเจ้าอยู่ที่นี่ - - อยู่ดังเด  
ใจ - จงใช้ความกล้าเพียงพริบตาเดียวแล้วเจ้าก็จะสบาย - สบายไปชั่ววินาทีวันคร - เจ้าจะ  
ไม่ต้องผิดหวังอีก - - เจ้าจะมีแต่ความสุขความสงบที่หาไม่ได้ในโลกมนุษย์ - เจ้า - ระวัง -  
ระวัง - - ทำใจให้กล้าไว้ - - หลับตาเสีย - เตรียมตัว - - หนึ่ง - สอง - สาม - "

(ตรงนี้เสียงรถไฟดังโกล้ที่สุด แต่หลังจากนั้นก็ค่อย ๆ เบาลง ๆ จนหายไปในความมืด)

ชัยศิริ - คุณเป็นบ้าไปแล้วหรือ? อย่าคิดนะ, แชนท์ไม่รู้ด้วย

วิกรม ปลอຍ - ปลอຍผม - นີมันอะไรกัน? คุณเป็นใคร? ปลอຍผมนะ - คุณจะจีผมหรือ?

ชัย ประเดี้ยวคอยพูดกัน คุณคงหยุดคิดก่อน ผมนบอกว่หยุด คุณไม่กลัวแชนท์หรือ?  
วิ ผมนบอกว่ปลอຍ - โอย - อย่าหักแชนกันสิ ผมเจ็บ - ผมนบอกว่เจ็บ -  
นี่คุณเป็นบ้าไปแล้วหรือยัง?

ชัย ตามผมมา เดินมาสิ ๆ อย่าคิดนะ ผมบิตแชนคุณหักไม่รู้ด้วย

วิ คุณจะไปไหน

ชัย ไปให้พ้นทางรถไฟ เอ้า - เดินสิ ผมนบอกให้เดิน

(เสียงเหล็กเคาะจังหวะดังแฉก ๆ แสดงว่าเหล็กขวางถนนกำลังยกดังขึ้นอย่างเดิม)

วิ คุณจะพาผมไปไหน? คุณจะปล้นผมหรือ?

ชัย ไม่ปล้น - ไม่ทำอะไรคุณทั้งนั้น แต่คุณต้องหยุดคิด

วิ ผมเลิกคิดแล้ว คุณปลอຍผมสิ

ชัย สันตากับผมเสียก่อนว่า คุณจะพูดกับผมสักครู่หนึ่งก่อน

วิ เพื่ออะไร

ชัย เพื่อประโยชน์ของคุณทั้งหมด ไม่มีประโยชน์ของผมเลย

วิ ผมไม่เข้าใจ

ชัย แล้วคุณจะเข้าใจ คุณจะสันตมาไหม?



- วิ ตัณณาก็ตัณณา - คุณนี่บ้าจริง ผมจะบอกตำราจับ  
ชัย (หัวเราะ) ดีเหมือนกัน ผมจะได้เอาตัวคุณไปขายฐานกำลังจะขาดคน  
วิ ขาดคน - คุณหาว่าผมขาดคนหรือ? ผมไม่ได้หาใครสักคน -  
ชัย ก็ตัวคุณอย่างไรเล่า? คุณไม่ได้กำลังจะโดนไฟไหม้คอกหรือเมื่อตะกี้  
วิ นั่นมันธุระของผม คุณไม่ต้องเกี่ยว  
ชัย อ้อ ผมต้องเกี่ยว ผมมีสิทธิที่จะเกี่ยวอย่างเต็มที่ในฐานะที่เป็นพลเมืองดี  
วิ สิทธิบ้าอะไรกัน คุณทำให้ผมผิดหวังอีกครั้งหนึ่ง  
ชัย ผิดหวังที่ไม่ได้ถูกรดทับขาดสองท่อนไซ้ไหม?  
วิ ถูกแล้ว คุณไม่ควรจะทำให้ผมผิดหวังเลย ให้ตายซี  
ชัย ทำไมคุณจึงคิดจะฆ่าตัวตาย  
วิ นั่นเป็นเรื่องของผม  
ชัย คุณไม่มีสิทธิจะทำลายชีวิตตนเอง คุณรู้ใหม่ว่าคุณกำลังทำลายสมบัติของธรรมชาติ  
วิ สมบัติ - สมแบบอะไร? ชีวิตมันเป็นของผมต่างหาก  
ชัย ชีวิตไม่ได้เป็นของคุณคนเดียว ชีวิตเป็นของคนอื่นด้วย - เป็นของเพื่อนฝูง  
ของลูกเมีย - ของพ่อแม่พี่น้อง เราไม่ได้อยู่เพื่อตัวของเราคนเดียวเท่านั้น  
เราอยู่เพื่อคนอื่น ๆ ด้วย  
วิ คุณอย่ามาเทศนาให้ผมฟังหน่อยเลย คุณทำให้ผมเสียเวลามากพอแล้ว  
ผมจะกลับบ้านละ  
ชัย ยังก่อน คุณจะกลับไม่ไหนไม่ได้ เราจะต้องพูดกันก่อน  
วิ ผมไม่มีเรื่องอะไรจะพูดกับคุณ  
ชัย แต่ผมมี  
วิ เชิญคุณพูดไปคนเดียวซี ผมไม่มีเวลาจะพูดกับคุณ  
ชัย คุณตัณณาว่าอย่างไร? ถ้าคุณยังรักเกียรติอยู่ คุณจะทิ้งตัณณาของคุณไม่ได้  
วิ (อึ้ง) ผมให้เวลาคุณได้เพียงครึ่งชั่วโมงเท่านั้น  
ชัย ดีแล้ว - ลามล่อ - ไปลงที่อินทอเนกนัลกาแพ ประตูน้า  
วิ คุณจะไปที่โรงเต็นท์เอาแก้วอะไรกัน ผมยังไม่มีใจจะเต้น ผมต้องการจะนอน  
ชัย เอาไว้พูดกันทีไรเนน เชิญคุณขึ้นสามล่อซี - นั่น - ยังงั้น ดีทีเดียวน้องชาย  
แบ่งได้เต็มที่ เร็วหน่อย กันมีธุระ เออ - ว่าง่าย ๆ ยังงั้นนี่ละ คุณสูบบุหรี่ไหม?



- วิ ขอบคุณ ลักคัวหนึ่งดีดี แต่เน๊าะ - ผมยังไม่รู้จักคุณเลย
- ชัย ผมคือชัยศิริ ลีลาศาสตร์สุนทร
- วิ ลีลาศาสตร์สุนทร ผมเห็นในหนังสือพิมพ์ อ้อ วิทยุก็เคยได้ยินชื่อ ผมยินดี  
ที่ได้รู้จักกะคุณ
- ชัย แล้วคุณละ ผมจะสวาทขึ้นอีกถ้าคุณจะกรุณาให้ผมได้ทราบว่าคุณเป็นใคร
- วิ (อึ้ง) จำเป็นหรือครับ คุณชัยศิริ?
- ชัย จำเป็นมาก ได้โปรดให้ผมทราบชื่อด้วย
- วิ (นั่งคิด) ผมเสียใจ ผมยังจะบอกอะไรคุณไม่ได้
- ชัย (หัวเราะ) จังหรือครับ แปลว่าคุณยังไม่เชื่อผม
- วิ เชื่ออะไร มันไม่เกี่ยวกับความเชื่อหรือครับ คุณชัยศิริ
- ชัย คุณไม่เชื่อว่าผมจะเสนอประโยชน์แก่คุณได้ คุณไม่เชื่อใครเลย เพราะฉะนั้น  
คุณจึงวิ่ง ~~หนี~~ ไปหารถไฟ
- วิ ผมเบื่อชีวิตเดิมที ผมต้องอยู่ในที่มืดตลอดเวลา
- ชัย ชีวิตไม่ใช่ของที่ควรเบื่อ ชีวิตเป็นของสวยงาม แต่ถ้าใครมองไม่เห็น บางที  
มันก็หมดสวย คุณอาจจะมองความงามของชีวิตไม่เห็น แต่ผมก็เห็นใจ เพราะบาง  
ครั้งเราก็ตำหนักไป จะอย่างไรก็ตาม ชีวิตต้องการคนนำทาง ถ้าคุณนำชีวิตของคุณ  
ไม่ได้ ก็ควรให้ผมช่วยคุณบ้าง คงไม่มากไม้นะ ถ้าผมจะพูดอย่างนี้
- วิ ครับ - ไม่มาก ผมขอบคุณที่คุณมีเจตนาดี
- ชัย อ้าว - ถึงพอดี ตามมาทบน้องชาย น้อยไปไหม? เราเข้าไปข้างในดีกว่า
- ชัย **9.30** (เสียงแจลล์ดังค่อย ๆ และซัดขึ้นทุกที ทอกระยะสัก 15 นาที)
- ชัย จิบสักนิดเอาไหมครับ - คุณ - เอ้อ - ผมจะเรียกคุณว่ากระไรดีนะ
- วิ (หัวเราะ) ผมเอาเบียร์ ไทยก็ได้เทศก็ได้ แต่ไทยดีกว่า มันเป็นของเรา  
เงินไม่รั่วไหล
- ชัย สิ่ง 1 ขวด แล้วเอามันทอดมาจากหนึ่ง คุณไม่ลองสักเพลงหนึ่งหรือ?
- วิ มาเลยละครับ วันนี้อะไรจะนอนท่าเดียว
- ชัย คุณรู้สึกอย่างไรบ้าง
- วิ อะไรครับ
- ชัย คุณใจสบายดีขึ้นบ้างไหม?



วิ  
ชัย  
วิ  
ชัย

ขอบคุณที่เอาใจใส่กับผม

คุณแน่ใจบ้างไหมว่าคุณจะไม่ปล่อยให้เหตุการณ์เมื่อเกิดข้าขึ้นอีก

ผมยังไม่อยากพูดอะไร

แปลว่าคุณยังไม่แน่ใจ ค่ะแล้ว - จันทราถามคุณกันก่อน ผมมีมรดกตกทอดมาจากคุณพ่อ  
มันเป็นเรื่องของกรรมเวรมากกว่าอะไร คุณพ่อผม - ท่านขุนลีลาศาสตร์สุนทร -  
เกิดอุทริคิตตั้งสำนักงานปลูกขาม้าหาชีวิตขึ้น ไม่ได้เป็นอาชีพหรือครับ เพียงแต่  
ต้องการจะช่วยเหลือคนทุกข์ด้วยกันเท่าที่จะช่วยได้เท่านั้น พ่อตั้งขึ้นคนก็มาปลูกขาม้า  
เป็นการใหญ่ จนเกือบไม่มีเวลาพักผ่อน ผลที่สุด คุณพ่อก็มีกิจธุระต้องไปอเมริกา  
ชั่วคราว ทั้งแก้มัดนั้นมา ผมก็รับหน้าที่แก้มัดหาแทนท่านอย่างมือแทบไม่ว่าง ขาม้า  
บางอันแก้มัดไม่ตก เพราะฉนั้นไปด้วยความลึกลับซับซ้อน บางอันก็ง่ายดี แต่ผม  
ก็รู้สึกยากใจอะไรหรือเพราะดู ๆ ก็เพลินดี และได้เรียนรู้ชีวิตมากขึ้นเสมอจาก  
เรื่องราวของผู้หญิงผู้ชายนับด้วยจำนวนร้อยจำนวนพัน เจ้านิสสัยชอบแก้มัดหานี้แหละ  
ทำให้ผมเริ่มสนใจในตัวคุณตั้งแต่คุณได้เข้ามาตั้งอยู่ในร้านชาวมที่ประตูน้ำเมื่อตอน  
หัวค่ำ คุณไม่รู้หรือว่าคุณได้ทำอะไรพิรุณบ้าง แต่ผมสงสัยและเชื่อที่เดียวว่าคุณ  
จะต้องไปทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ถ้าไม่ไปทำร้ายใครก็ต้องทำกับตัวคุณเอง ผมต้อง  
ขอโทษที่ผมบังเอิญแอบได้ยินคำพูดของคุณที่คุณพูดกับแม่ผู้หญิงคนนั้น คุณคงนึกออกว่ามีใคร  
คนหนึ่งลุกขึ้นจากโต๊ะตรงกันข้ามมานั่งยังโต๊ะข้างหลังคุณ

อ้อ ผมนึกออกแล้ว

วิ  
ชัย  
วิ  
ชัย

นั่นแหละคือผมละ แล้วแม่ผู้หญิงคนนั้นผมก็รู้จัก บายเกษรา พาร์ตเนอร์เต็นท์ที่  
กุหลาบเหลือง

เรารู้จักกัน แกเป็นผู้หญิงคนสุดท้ายที่ผมพูดด้วย ผมไม่รู้จะไประบายกับใคร ก็  
เลยเอาแกเป็นที่ระบายอารมณ์ก่อนที่ผมจะตาย

ผมก็คิดเช่นนั้น คนเราเมื่อมีอะไรคับอกก็ต้องพูดออกมาไม่ว่ากับใครก็ใครคนหนึ่งแน่นอน  
คุณเลือกบายเกษรา แต่บายนั้นไม่ได้ช่วยอะไรคุณเลย พ่อคุณมอบเงินก่อนสุดท้าย  
ในกะเบาให้แกแล้ว แกก็เปิดไปเลย คุณเลือกคนระบายอารมณ์ผิด คุณไม่ได้ประโยชน์  
อะไรสักนิด เสียหายที่คุณไม่เลือกผมแทนบายเกษรา ถ้าคุณเลือกผม คุณก็คงไม่ต้อง  
ไปที่สะพานยมราช



วิ เลือกรักใคร่ผมก็ไป ผมได้ตัดสินใจแล้ว อ้อ นี่แปลว่าคุณแอบได้ยินเรื่องของผมหมดแล้ว

ชัย กะท่อนกะแท่นเต็มทน แต่ผมจับความได้ว่าคุณกำลังจะไปตายหรือไม่ก็คงไปฆ่าใครสักคนหนึ่ง

วิ (หัวเราะ) คุณควรจะไปอยู่สันติบาล เอ๊ะ นี่คุณเป็นตำรวจหรือเปล่า

ชัย (หัวเราะ) อยากจะเป็น แก้วของคุณไม่ทรงเลย เอาหน่อยสิครับ แต่ที่คุณจะไม่ให้เกียรติผมรู้จักคุณบ้างเลยหรือ

วิ คุณรู้เรื่องผมบ้างแล้ว เอาเถอะ ผมจะเล่าให้ฟัง แต่คุณต้องสัญญาผมข้อหนึ่งได้สิ จะให้สัญญาว่าอะไร

วิ สัญญาว่าจะไม่เอาเรื่องของผมไปบอกกับใคร

ชัย ข้อนั้นไม่ยาก

วิ ผมเป็นคนเก๋มั่ว ผมต้องเดินตามตรอกตลอดเวลาก็เพราะผมไม่กล้าพบกับใคร ผมกลัวแสงสว่าง กลัวคุณจะได้เห็น ไม่ใช่เพราะผมเป็นคนขี้เขลาตกอก มันเป็นเรื่องของการตัดสินใจที่ผมตัดสินใจไม่ได้ คุณคงไม่ทราบว่าเป็นคนขี้เขลาตกอก เขากำลังคิดกันว่าผมนี่แหละคือ ซี - ซีของตัวผมเอง เขาเข้าใจกันว่าผมตายไปแล้ว

ชัย เรื่องของคุณคงพิศดารทีเดียว

วิ มันไม่พิศดารหรอกครับ มันควรเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าเมื่อผมเขาไม่ใจเร็ว

ชัย ภรรยาของคุณ

วิ ครั้น - เอมอร เอาละไหน ๆ ผมจะเล่าแล้วผมขอแนะนำตัวผมให้คุณรู้จักสักหน่อย ผมคือ วิกรม - ร้อยโทวิกรม ที่บุกตะลุยเข้าไปในยุวชนเมื่อปลายสงครามคราวนี้

ชัย อ้อ คุณเป็นทหาร

วิกรม (ดนตรีเริ่มคลอ)

วิ ผมเคยเป็นนายควา แล้วก็ถูกเรียกเข้าประจำการคราวอินโดจีน ต่อจากนั้นก็อยู่แนวร้อมมาจนกระทั่งถูกส่งไปเชียงตุง ผมเป็นกองหน้าถูกลงเข้าไปสืบเหตุการณ์ในแดนลึก คราวสุดท้ายหลงเข้าไปหลังแนวข้าศึก แล้วเลยถูกจับ พวกเราถูกฆ่าตายเกือบหมด เหลืออยู่ก็เจ็บตายไปทีละคนสองคน ผมเจ็บหลายครั้ง แต่กะถูกแข็งวังรอกอยู่ได้ อาศัยที่ผมพูดภาษากลางได้บ้าง เพราะเคยมีที่พูดพหูพจน์เพื่อคนจีนเมื่อสมัยก่อนเป็นนายควา ผมจึงเข้ากับพวกทหารข้าศึกได้เป็นอย่างดี



เมื่อถูกขังอยู่นานเข้า ผมก็เลยกลายเป็นเพื่อนพวกนั้นไป เขาไม่รังเกียจผมเลย เพราะเราคุยกันรู้เรื่อง ผมสนิทกับพวกเขาจนลงกรรมสงบ แต่โอกาสที่จะกลับยังไม่มี เพราะเขาคั่นกันคนละห้อง ถ้าจะกลับผมก็จะต้องกลับทางเก่า จะต้องเดินทางคนเดียว เพราะไม่มีใครเขายากไปกับผม พุทโธ - ใครจะอยากไปค่ายละครับ ทั้งเสื้อทั้งใช้ป่า มีทางรอดชีวิตได้น้อยที่สุด แต่ผมก็ตัดสินใจ ถ้าขึ้นอยู่ไม่กี่คงตายอยู่ที่นั่นเอง ไม่ต้องได้เห็นหน้าเอมอรแน่นอน อย่างไรก็ตามผมจะตัดสินใจได้เด็ดขาด สงครามก็สงบแล้วถึงสองปีกว่า ผมออกเดินทางเมื่อปลายปี พ.ศ. 2490 เขาให้อาวุธผมมาครบมือ เพราะทุกคนเชื่อว่าผมจะต้องผจญภัยอย่างที่มีทางรอดมากที่สุด ผมขอใจพวกนั้นเหลือเกิน ช่างเป็นเพื่อนที่ดีจนผมคาดไม่ถึง

ผมไม่<sup>เคย</sup>จะเล่ายาวละเอียดของการเดินทาง มันยืดเยื้อและเสียเวลามาก ให้ผมเล่าแค่เพียงว่าผมใช้เวลาเดินทางเกือบปี เจ็บเสียดตามทางบ้าง หลงทางบ้าง ต้องผจญกับสัตว์ร้ายร่ายพันชนิด ที่จริงผมควรจะตายเสียในป่าดีกว่า ไม่รู้ว่าจะเอาชีวิตรอดมาเพื่ออะไรกัน แต่คนเรามันตายยาก - มันไม่ยอมตายนั่นเอง แม้แต่พางเลนเดี่ยว คนที่จมน้ำยังพยายามเกาะ ผมยังไม่จมน้ำ ยังเดินได้ ผมก็บุกเรื่อยมาจนกระทั่งเข้าเขตไทย แล้วต่อจากนั้น - มันก็ไม่ยาก

ผมมาถึงกรุงเทพฯ ในเดือนกันยายน พ.ศ. 2491 พอมาถึงก็ตรงแนวไปบ้าน แต่ก่อนจะถึงบ้านผมก็พบเพื่อนคนหนึ่ง เขาคงคลั่ง เขาคิดว่าผี เราตกกันอย่างตื่นเต้น แต่ครั้นแล้วเขาก็มีสีหน้าสลด เขาบอกผมว่า - (ถอนใจ) ผมเกือบไม่เชื่อหุ มันเป็นไปได้ถึงเพียงนั้นเทียวหรือ คุณเคยได้ไหมครับว่า เขาบอกเรื่องอะไรกับผมพอจะเข้าใจได้ - เรื่องคุณเอมอร

ชัย

วิ

ถูกแล้ว เอมอร แต่คุณจะตกใจถ้าคุณทราบต่อไปว่า เอมอรได้ทำอะไรลงไป ผมไม่เชื่อเลย แต่มันเป็นความจริง - ความจริงที่ชั่วที่สุด ก่อนที่ผมจะเล่าถึงเอมอรตอนนี้ ขอให้ผมได้เล่าก่อนไปหาเรื่องเดิมสักหน่อย มันค่อนข้างจะเป็นเรื่องส่วนตัวเกินไป ผมก็ไม่เข้าใจตนเองเหมือนกันว่า ทำไมผมจึงจะต้องเล่าให้คุตฟัง ผมเพิ่งรู้จักคุณเมื่อกี้เอง



ชัย  
วิ  
ชัย  
วิ

แต่ถ้าคุณคิดว่าผมจะเป็นประโยชน์ต่อคุณได้ คุณก็ควรจะได้  
ผมเคยได้ยินชื่อคุณ เอาเถอะครับ บางทีมันอาจเป็นประโยชน์บ้างก็ได้  
อ้อ ควรจะเป็นประโยชน์ต่อคุณบ้างแน่นอน โปรดเล่าต่อไปสิครับ  
บ้านผมเป็นครอบครัวใหญ่ พี่น้องผมมีอยู่หลายคน คนที่ผมควรจะได้ก็คือ  
วรฤทธิ วรฤทธิ เป็นน้องชายผม อายุอ่อนกว่าผมสองปี เราถูกคอกันมาก เพราะ  
เรามีรสนิยมคล้ายกัน ในจำนวนพี่น้องของเรา ผมกับวรฤทธิรักกันมากที่สุด แล้ว  
ก็ผมเป็นหนี้บุญคุณวรฤทธิอย่างที่จะใช้หนี้กันไม่หมด คราวหนึ่งเราไปตากอากาศ  
หัวหิน ผมว่ายน้ำไม่แข็ง แต่เธอก็สนุกกันเพลิน ผมว่ายออกไปไกลเกินไป เลย  
ถูกสายน้ำพัดออกไปข้างนอก วรฤทธิออกไปช่วยผมกลับมาจึงจนได้ เราเกือบจะ  
สาละวนตายด้วยกัน ผมรักวรฤทธิมากครับ แต่ - มันเป็นกรรมของเราที่มามีรสนิยม  
เหมือนกัน กรรมเหลือเกินมายังงั้น ผมก็ไม่ต้องมาเดินขมอยุ่อย่างนี้

คุณพ่อผมมีสหายเก่าแก่คนหนึ่ง บ้านอยู่นครสวรรค์ ท่านผู้นี้มีบุตรหญิงคนหนึ่ง  
อายุอ่อนกว่าผมสี่ ปี เนื่องจากเป็นเพื่อนรักกันเก่าแก่มาก ท่านจึงฝากบุตรหญิง  
ของท่านให้มาอยู่ที่บ้านเรา เพื่อเข้าโรงเรียนในกรุงเทพฯ ผู้หญิงคนนี้คือเอมอร  
ตัวการที่ทำให้เกิดเรื่องยุ่งขึ้นขณะนี้

เอมอรเป็นผู้หญิงสวยมาก เรียนร้อย นิสัยดี การบ้านการเรือนเก่ง  
คุณแม่ผมรักเหมือนลูก เราอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ ด้วยกัน จนกระทั่ง  
โตเป็นหนุ่มสาว ความสำเร็จความสวยของเอมอร ทำให้ผมเป็นทาสของเธอ  
ผมรักเธอ - รักอย่างที่จะไม่มีเธอไม่ได้ ผมไม่เคยรักใคร เอมอรเป็นผู้หญิง  
คนแรกที่ผมรัก ผมรู้ว่าชีวิตผมจะมีความสุข ถ้าผมไม่ได้แต่งงานกับเอมอร  
แต่ในเวลาเดียวกัน วรฤทธิก็รักเอมอรเช่นเดียวกับผม และรักมากไม่น้อย  
กว่าผม ผมไม่รู้เลยว่าวรฤทธิรักเอมอร มารู้เธอก็ต่อเมื่อเอมอรแต่งงานกับผม  
แล้ว

ผมมีภิกษุว่าวรฤทธิคิดเดียวกับเท่านั้น คือผมเป็นคนขี้สโนก ส่วนวรฤทธิเป็น  
คนขี้นม เอมอรชอบเราทั้งสองคน แต่เธอเลือกผมเพราะผมพูดเก่งกว่าวรฤทธิ  
คงจะหมายถึงว่าผมแรงรักเธอมากกว่าวรฤทธิหรืออาจเป็นเพราะว่าวรฤทธิเกรงใจ  
ผม เลยไม่กล้าแรงรักเอมอรก็ได้



หลังจากที่ผมแต่งงานกับเอมอร์ ได้เพียงสามเดือน - เอมอร์ก็น่าความจริง  
เรื่องหนึ่งให้ผมฟัง

(คนตรีหยุดคัลลอ)

เอมอร์

พี่ว่ะจะไปปักไม้ พี่วิหราบไหนคะ?

วิกกรม

พี่เห็นเขาเก็บเสื้อผ้าอยู่เมื่อคืน แต่กำลังรีบไปกินเลี้ยงข้างนอก เลยไม่ได้ถาม  
เขาจะไปทำไม อ้อ เห็นจะไปเที่ยว

เอม

คงไม่ใช่หรอกค่ะ

วิ

เอ๊ะ มีเรื่องอะไรหรือ?

เอม

(ถอนใจ) พี่ว่ะจะไปทำเหมือง

วิ

ไม่เห็นเขาพูดกับพี่ นี่แอบไปเปิดเหมืองไว้เมื่อไหร่กัน? หนูนี้เขาสืบค้นขอบกล ไม่เห็น  
ค่อยพูดค่อยจา

เอม

เหมืองของเพื่อนแคะ เห็นบอกว่าจะไปเป็นรองผู้จัดการ

วิ

ประหลาด แล้วงานบริษัททางนี้จะเป็นอย่างไร?

เอม

พี่ว่ะ ลาออกแล้วค่ะ

วิ

ลาออก นั่นมันยังใจกัน ทำไมเขาจึงไม่บอกพี่ อ้อ - แปลก นี่เขานำไปแล้วหรือ  
เธอพึ่งจากเขาแล้วหรือ เอม?

เอม

พี่ว่ะเล่าให้ดิฉันฟังเมื่อวานนี้

วิ

เขามองหรือเปล่าว่าทำไมบูบับบักจะทิ้งบริษัทไปทำเหมือง

เอม

(นั่งอึ้ง) พี่วิกเล่าพอที่จะฟังไหมละคะ?

วิ

(แปลกใจ) มันเรื่องร้ายนักหรือ เธอจึงได้ถามพี่อย่างนั้น

เอม

ค่ะ ค่อนข้างร้าย

วิ

เรื่องอะไรกัน

เอม

พี่วิรู้ไหมว่าพี่ว่ะ เสียใจมากที่ดิฉันมาแต่งงานกับพี่?

วิ

เอมอร์ - นี่เธอจะบอกว่ารักหรือชังอย่างนั้นหรือ?

เอม

ค่ะ แกร่รักดิฉัน

วิ

แล้วเธอรู้หรือเปล่าว่าว้ารัก?

เอม

ทราบค่ะ

วิ

อ้าว -



- เอม      แต่ดิฉันรักพี่นี่คะ พี่ว่าดิฉันก็รัก แต่อยากจะรักอย่างพี่ชายมากกว่า  
วิ      ว์เคยพูดกับเธอไหม ก่อนที่เธอจะแต่งงานกับพี่  
เอม      เคยคะ  
วิ      แล้วเธอว่าอย่างไร?  
เอม      ดิฉันไม่ได้ให้คำตอบ  
วิ      พี่เข้าใจ เพราะได้ให้คำตอบแก่พี่เสียแล้ว (ถอนใจ) พี่สงสาร  
เอม      คะ น่าสงสาร เมื่อวานก็มาพูดกับดิฉันอีก เราพูดกันอยู่ครู่หนึ่งที่สนามหญ้า

*Rhapsody*

(ดนตรี 10 วินาที - แล้วหยุด)

- วรฤทธิ      พี่หวังว่าเธอคงเข้าใจ ว่าพี่ไม่ได้โกรธเธอ ในชีวิตของพี่ พี่จะโกรธเธอไม่ได้  
            ลืมเธอไม่ได้ แต่พี่จะทนอยู่ไปอย่างนี้ไม่ไหว  
เอม      ดิฉันเห็นใจคะ พี่ว่า ดิฉันอยากจะทำโทษตัวเองที่ทำให้พี่ต้องผิดหวัง  
วร      มันช่วยไม่ได้ พี่ว่าถ้าเธอแบ่งภาคได้ เธอคงจะไม่ยอมให้พี่ผิดหวัง มันเป็นเคราะห์  
            กรรมของเราเอง พี่เชื่อว่าพี่คงจะลืมความทุกข์ได้ถ้าพี่อยู่ใกล้เธอ  
เอม      ไร - เท่ากับดิฉันไล่พี่ออกจากบ้าน นี่มันบ้านของพี่นี่คะ ดิฉันมาอยู่ในฐานะเป็นผู้อาศัย  
            เท่านั้น แต่ดิฉันกลับเป็นผู้ไล่พี่ไป  
วร      พี่ไล่ตัวเอง เธอไม่ได้ไล่พี่ พี่ขอเธอแลกอย่างใดไหมเอม  
เอม      ได้สิคะ พี่จะขออะไรคะ?  
วร      ขอให้เข้าใจว่าพี่รักเธอเสมอ และนอกจากนี้เธอต้องไม่วิตกกังวลใจ ไม่มีความสุข พี่  
            เขารักเธอมาก พี่เข้าใจที่เชื่อว่า เธอคงจะได้รับความสุขจากเขาทุกอย่าง ถ้าเป็น  
            คนอื่น - อี - พี่ไม่ยอมเด็ด -  
เอม      ถ้าเป็นคนอื่น ดิฉันก็ต้องเป็นของพี่  
วร      พี่ชื่นใจที่เธอพูดอย่างนี้ เอาเป็นว่าเราไม่มีอะไรกัน เราจะจากกันด้วยความเข้าใจ  
            พี่จะยังรักเธออยู่เสมอ รักจนกระทั่ง - จนกระทั่งพี่หยุดหายใจ  
เอม      พี่ว่า ไร - เวรกรรมอะไรก็ไม่รู้  
วร      มันเป็นเวรกรรม - เวรกรรมเห็นชัด ๆ แต่ข้างเถอะเราอย่าพูดถึงมันอีกเลย  
            พี่จะเดินทางสัปดาห์หน้า เราจะได้มานั่งพูดกันอย่างนี้อีกแล้ว - เอม -

(ดนตรี 10 วินาที - แล้วหยุด)



เอม — พี่ว่ะ เราพูดกันเพียงเท่านั้น พี่ว่ะก็เดินขึ้นเรือนไป เป็นคนใจแข็งกะ อยากรจะนั่งพูดอยู่อย่างนั้น — — แต่ก็หักใจได้ เพราะมันไม่เหมาะ

วิ พี่จะพูดกับเขาคืนนี้ แต่พี่จะพูดอย่างไรดี มันยากเหลือเกิน

เอม คิดันรู้ว่า พี่ว่ะจะไม่ยอมพูดถึงเรื่องนี้เลย พี่ว่ะจะต้องปฏิเสธ และตีหน้าตายตามเคย

วิ แน่นอน เขาจะต้องปฏิเสธ เขารักพี่มากจนเกินที่จะพูดอะไรได้ พี่ไม่จริงจิง ๆ — ไม่รู้เลย

*Phapsky* (ดนตรี 10 วินาที — แล้วหยุด)

วิกรม นี่แหละครับ — คุณชัยศิริ เรื่องของวรฤทธิกับเอมอร ผมเป็นคนแย่งเอมอรมาจากวรฤทธิ แย่งโดยที่ไม่รูว่าน้องชายผมเขาองไว้เหมือนกัน แต่จะว่าแย่งก็ไม้อู้นัก เพราะเราต่างก็แข่งกันอย่างไม่รู้ตัว ผมฟังเอมอรพูดแล้วก็กลุ้มใจมาก ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ผมพยายามหาวิธีที่จะพูดกับวรฤทธิ — หาวิธีที่จะให้เขาได้อยู่ในบ้านซึ่งเราเคยอยู่ร่วมกันมาแต่เล็กแต่น้อยต่อไปอีก แต่มันมีครับ — มีดไปหมด ผมรูว่าน้องผมคนนี้เป็นคนใจแข็ง จะไม่ยอมกลับหลังอีก เป็นอันขาด แน่เหลือเกิน เขาจะต้องคัดลงไปยังภูใต้จนได้ ไม่มีอะไรในโลกจะมาหยุดยั้งเขาได้ พอถึงเวลากลางคืน ผมก็เข้าไปหาวรฤทธิในห้องของเขา เขากำลังยืนสูบบุหรี่อยู่ที่หน้าต่างห้องนอนอย่างไข่ความคิด

*Phapsky* (ดนตรี 10 วินาที — แล้วหยุด)

วิ วร พี่ทราบว่าเธอ — เอ้อ — เธอจะไปทำเหมือง

วร พี่ทราบจากใคร

วิ เอมอร

วร เอมอร — อ้อ ฉันเคยบอกเขา ตั้งใจไว้ว่าจะพูดกับพี่เหมือนกัน

วิ เธอนึกอย่างไรจึงจะไปทำเหมือง

วร (หัวเราะ) ก็ — คูมันจะเข้าตึกว่า โหรของเราเขาบอกว่าซาตาของฉันมีกรรมชาติเป็นพวกแรชชา

วิ อ้อ — เธอเชื่อโหราศาสตร์มากหรือ

วร วิชานี้เก่าแก่ — เป็นศาสตร์สำคัญสายหนึ่ง — แล้วก็

ฉันอยากจะเชื่อ

วิ พี่เป็นห่วงเธอ



วิ : พอมันแหวกอะไรกันนี่สิ... (หัวเราะ) ถูกผู้ชาย... มันไม่กลัวหรอกเรื่องลำบาก มันสนุกดีเสียอีก ได้เข้าป่ายิงสัตว์

วิ : (ถอนใจ) บอกเขามีเรื่องอะไรหรือ... (หัวเราะ) ...

วิ : เรื่องร... - แปลว่า... (หัวเราะ) ...

วิ : พี่ไม่เชื่อ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...

วิ : ... (หัวเราะ) ...



ก่อนสงครามจะเลิกไม่นาน ผมก็ถูกส่งให้ไปเชียงตุง คืบวันสุดท้ายในกรุงเทพฯ ผมได้  
ได้อยู่กับเอมอรจนสาบ ๆ เอมอรนอนไม่หลับเพราะสังหรณ์ใจอย่างบอกไม่ถูก  
เธอรู้สึกว่า การไปเชียงตุงครั้งนี้ อาจเกิดอะไรสักอย่างหนึ่งแน่นอน เชียงตุงไกล  
เหลือเกิน ทางลำบากกันดารแล้วทุกอย่าง เอมอร์กังวลมาก เพราะนอกจากจะกันดาร  
แล้ว เราอาจจะต้องปะทะกับศึกใหญ่ ๆ ก็ได้ เธอไม่บอกผมว่ากลัวอะไร แต่ผมก็รู้  
ว่าเธอกลัวผมจะไม่ได้กลับมา เมื่อผมลาเธอตอนตี 5 เธอก็ร้องไห้

เอมอร - พี่อย่าลืมเขียนจดหมายทุกระยะนะ

วิกรม

พี่จะเขียนทุกแห่งที่มีตัวไปรษณีย์ เธออย่าวิตกไปเลยเอม - จะไม่มีอะไรเกิดกับพี่เป็น  
อันตราย พี่ระวังตัวให้ดี

เอม

พี่ต้องไม่ประมาท ต้องระวังตัวให้มาก คิดมันไม่สบายใจเลย ไม่ไปคราวนี้

วิ

มันเป็นงานของชาติ พี่ต้องจากเธอไป เราต้องเสียสละทุกอย่างให้แก่ชาติของเรา  
จงทำให้ดีนะ เอม เธอจงคิดถึงชาติ เธอต้องกล้าสละตัวพี่ให้แก่ชาติ ชาติอยู่  
เหนือชีวิตของเราเมื่อถึงคราวคับขัน เรามีหน้าที่และความรับผิดชอบต่อแผ่นดินที่เราอยู่  
แผ่นดินนี้เป็นของพี่และของเธอ เธอสละพี่ก็เพื่อแผ่นดินผืนนี้ พี่สละตัวของพี่ - สละตัว  
เธอ ก็เพื่อแผ่นดินผืนนี้ แผ่นดินไทยจะดำรงอยู่ได้ ก็เพราะเราคนไทยยืนขึ้นสู้ เราได้  
สู้มาแล้วหลายพันปี วันนี้เรายังสู้ต่อไปอีกเพื่ออิสรภาพและความปลอดภัยของลูกเราหลาน  
เรา เอมจำ ถ้าเธอรักพี่ เธอต้องพยายามเข้าใจ เธอต้องใจแข็ง ผู้หญิงไทยไม่เคย  
เลี้ยวเมื่อถึงยามที่เราจะต้องสละชีวิตให้แก่ชาติ เธอคงจะเศร้าโศกถึงพี่ แต่เวลา  
เธอเศร้า ขอให้เธอนึกถึงชาติ - นึกถึงแผ่นดินไทย แผ่นดินผืนนี้เป็นผืนสุดท้ายของเรา  
ถ้าเราทำสูญหายไปเสียแล้ว จะไม่มีผืนใดทดแทนที่ได้อีก เราหวงแผ่นดินผืนนี้ - ต้อง  
หวงให้มาก เพราะฉะนั้น พี่ต้องไป - ไปทำหน้าที่ของลูกผู้ชายเช่นเดียวกับบุพการีของเรา  
ได้ เคยท้าวมาแล้ว จงให้พี่ไปอย่างใจสบายนะ เอมอร จงให้กำลังใจแก่พี่ ยิ้มกับพี่  
ตักนิช เอมจำ

เอม

พี่วิ - พี่วิชา พี่ไปเถอะค่ะ ไปทำหน้าที่ของพลเมืองดี คิดมันจะไม่ห่วงอะไรอีกแล้ว  
คิดมันจะสละพี่ให้แก่แผ่นดินของเรา ขอให้พี่ใจสบาย คิดมันอยู่ทางนี้จะสวดมนต์ไหว้พระ  
ภาวนาขอให้พี่ปลอดภัย ให้พี่แคล้วคลาดอันตรายทุกอย่าง เอมจะคอยพี่นะค่ะ พี่ต้อง  
กลับมาแน่ะ

วิ

พี่กลับมาแน่นอน พี่ต้องกลับมาหาเธอให้จงได้



(ดนตรีเริ่มคลอตลอดไป)

วิกรม

นั่นเป็นคำสุดท้ายของผม เราจากกัน จากกันด้วยความหวัง แต่ว่า - คุณชัยศิริครับ ผมไม่นึกเลยว่าการจากครั้งนั้นเป็นการจากตาย ผมไปเชียงใหม่ ไปติดอยู่ในยูนนาน ผมถูกจับ ผมต้องจากค้างอยู่ในยูนนานสองปีกว่า รวมเวลาที่ผมจากเอมอร์ไปแล้วใจหาย ที่เดียว มันนานถึง 4 ปีครึ่ง

เมื่อที่ผมเล่าให้คุณฟังหมดแล้วว่าคุณได้พยายามเดินทางกลับเข้ามาในเมืองไทยอีก มาถึงกรุงเทพฯ เมาในเดือนกันยายน พ.ศ. 2491 แล้วผมก็บังเอิญพบเพื่อนสนิทคนหนึ่ง แล้วผมก็ได้ทราบเรื่องของเอมอร์ ซึ่งเกิดขึ้นระหว่างผมตกค้างอยู่ในยูนนาน

4 ปีครึ่งนานเกินไปสำหรับตัวเมียที่รักกันใจจะขาดอย่างผมกับเอมอร์

4 ปีครึ่ง ที่มีจดหมายติดต่อกันได้เพียงในปีแรก - 4 ปีครึ่งที่ทรมานใจ - 4 ปีครึ่ง ที่ทำให้ต่างคนต่างสงสัย กรุงเทพฯถูกระเบิดไม่เว้นแต่ละวัน เอมอร์ยังมีชีวิตอยู่หรือ ส่วนเอมอร์ก็เป็นห่วงผม จดหมายหายเงิบไปตลอดสามปีหลัง หรือบางทีอาจมากกว่า สามปีด้วยซ้ำ นั่นหมายความว่าอะไร? ผมตายเสียแล้วใช่ไหม? เอมอร์จะต้องคิด เช่นนี้ แล้วก็พอสงครามสงบ ใคร ๆ เขาก็ได้กลับบ้าน ปลดออกจากประการ ได้กลับมาอยู่กับลูกกับเมีย แต่ผมไม่ได้กลับ ผมหายสาบสูญไป เพราะต้องตกเป็นชะเลย อยู่ในยูนนาน ที่ซึ่งผมถูกจับอยู่ไกลจากสายการคมนาคมมาก เป็นหน่วยทหารเล็ก ๆ ซึ่งมีการติดต่อกับโลกภายนอกแค่เพียงเล็กน้อย เพราะฉะนั้นผมจึงต้องจมอยู่ที่นั่น - เป็นบุคคลที่ใคร ๆ ก็ลืมเสียแล้ว - เป็นบุคคลที่แม้แต่เพื่อนทหารด้วยกันก็เข้าใจว่าได้สหายตายจากไปแล้ว พุทธิ - คุณชัยศิริ ตัวผมเองก็ไม่เชื่อว่าผมควรจะรอดชีวิตอยู่ได้ ผมควรจะตาย ควรจะตายเสียตั้งแต่เมื่อตอนถูกจับใหม่ ๆ แต่มันก็ไม่ตาย

ผมไม่โทษ ~~เอมอร์~~ เอมอร์ ไม่ควรมีใครในโลกที่คิดว่าผมยังมีชีวิตอยู่ เอมอร์เชื่อสนิทว่าผมตาย เธอร้องไห้ไว้ทุกข์ให้ผมปีหนึ่ง แล้วต่อจากนั้น - ผมไม่อยากเล่าเลย ผมเข้าใจ แล้วต่อจากนั้นคุณเอมอร์ก็ - ประเดี้ยว ก่อนคุณเล่าดีกว่า

ชัยศิริ

วิ

ชัย

เอมอร์แต่งงานกับวรฤทธิ

ผมก็นึกเช่นนั้น มันช่วยยากเหลือเกิน ถ้าคุณตายจริง ๆ คุณวรฤทธิก็เป็นผู้ชายที่ดีที่สุด ซึ่งคุณเอมอร์ควรจะแต่งงานด้วย

วิ

ถูกแล้ว และผมก็ยินดี แต่ - คุณชัยศิริครับ - มันซัดแทบเป็นบ้า เมื่อรู้ข่าวว่าเอมอร์แต่งงานกับวรฤทธิ คิดดูซิคุณ ตลอดเวลา 4 ปีครึ่งผมฝันถึงเอมอร์ทุกคืน - คอยเวลา



ที่จะได้เห็นหน้าเมื่อยู่ทุกชั่วโม่งนาที 4 ปีครึ่ง - มันนานมาก - คนที่คอยแล้วคอยเล่า  
อยู่ตลอดเวลา 4 ปีครึ่งของทรมานอย่างไรคุณคงทราบดี ผมได้พยายามมีชีวิ้อยู่เพื่อ  
จะได้กลับมาเห็นเมียของผม - มากอดเมียของผม ผมได้พยายามบุกป่าฝ่าดงมาจาก  
ยูนนาน - ฝ่าความตายทุกวินาทีเข้ามาจนถึงชายแดน - แล้วก็ต้องลงมากองเทพา  
ก็เพื่อจะได้เห็นเมีย - เพื่อจะได้มาจูบเมียของผม แค่นั้นมาถึง - เมียของผมก็  
ไม่มีเสียแล้ว ผมพบแต่ผู้หญิงคนหนึ่งที่ผมหมดสติในทางศีลธรรมที่จะแตะต้องแม้แต่  
ปลายนิ้วของเธอ คุณชัยศิริ ถ้าคุณเป็นผมคุณจะทำอย่างไร

ชัย ผมเห็นใจ ถ้าผมเป็นคุณผมก็แบ

วิ ชอบคุณ คุณปลอบใจผมดีมาก ผมยังจำท่าทางและความรู้สึกของผมได้ดีตอนที่ผมถึง  
กรุงเทพวันแรก คำบอกกล่าวของเพื่อนผู้นั้นทำให้ผมชะงัก ผมล้มเลิกความตั้งใจ  
ที่จะตรงไปบ้านเพื่อหาเอมอร ผมไม่รู้จะเข้าไปในบ้านนั้นได้อย่างไร ทุกคนคงจะ  
ตกอกตกใจและปั่นป่วนวุ่นวายไปหมด ผมก็คงจะพูดอะไรไม่ออก ผมหมดความกล้า  
จริง ๆ ที่จะเข้าไป ผมเลยตกลงใจไปพักที่โรงแรมทางบางรัก เลือกไปพักให้ไกล  
เพื่อจะได้ไม่มีใครพบเห็น

ผมนั่งคิดนอนคิดอยู่หลายวัน เงินทองที่ได้มาจากทางเหนือก็ร่อยหรอลงไป ผมจะ  
ทำอย่างไรดี การโผล่เข้าไปในบ้านซึ่งทุกคนคิดว่าผมตายแล้ว ย่อมเป็นไปได้  
ที่เป็นไปไม่ได้ก็เพราะผมทนดูความตกใจของวรฤทธิและเอมอรไม่ได้ - ทนดูความกะอัก  
กะอวน - ความวุ่นวายใจแทบเป็นบ้าของคนทั้งสองไม่ได้ วรฤทธิไม่ได้หักหลังผม  
เขาคิดว่าผมตาย เขารักเอมอรมาพร้อมกับผม เมื่อหมดผมเสียแล้ว เขาก็ควรมี  
สิทธิในตัวเอมอร และอีกประการหนึ่งเขารู้ว่าเขาสามารถจะให้ความสุขอันแท้จริงแก่  
เอมอรได้ สำหรับเอมอร แน่่อนเหลือเกินเธอไม่ได้หักหลังผม เธอคงคิดต้องเชื่อ  
ว่าผมตาย เมื่อเธอมา 4 ปีกว่า เธอทรมานมาก เมื่อเธอแน่ใจว่าผมตายแล้ว  
เธอก็ควรมีสิทธิเลือกทางเดินของเธอ คุณชัยศิริครับ ทั้งเอมอรทั้งวรฤทธิ ผมรักมาก -  
รักจนเกินที่ผมจะเอาน้ำโผล่เข้าไปให้เขตกใจตายได้ แต่ว่า - ผมคิดถึงเอมอร  
เป็นที่สุด ผมรู้ว่าผมมีชีวิ้อยู่ยาก ถ้าไม่มีเอมอร ผมจะทำอย่างไรดี มันมืดแปดด้าน

วันหนึ่ง - ความกลุ้มความคิดถึงมันแล่นถึงขีดขอด ผมทนไม่ได้ ผมต้องเห็นเอมอร  
ถึงจะไม่มีโอกาสจะพูดกัน ก็ขอเพียงแค่นี้ได้เห็นเท่านั้น ผมออกจากโรงแรมดังไปที่บ้าน



ประตูหน้าบ้านเปิดแล้ว เพราะขณะนั้นค่ำมากแล้ว คณะเราตามทูลกว่าเห็นจะได้  
ผมออกไปทางรั้วสวนหลังบ้าน มุดแนวพุ่มเหงเข้าไปได้ ต้องลอดไปตามต้นชะบากับ  
ปี่ไฉนซึ่งปลูกไว้เป็นคองหนา พอพ้นคองชะบากับปี่ไฉนก็ถึงสนามเล็ก ๆ ในสวนคอกไม้ ที่  
ผมเคยลงมานั่งกับเอมอรบ่อย ๆ เวลาเดือนหงาย มันมีเงาอย่างร้ายกาจที่วรุทธิ  
กับเอมอร์กำลังนั่งคุยอยู่ด้วยกันที่ม้านั่ง - ความใกล้ชิดของคนทั้งสองทำให้ผมสะท้อนใจ  
รู้สึกเหมือนหัวใจกำลังจะแตก นั่นมีย - นั่นน้องชาย - ล้วนผมเล่า - กำลังเป็น  
ผีที่ทุกคนทั้งเกลียดและกลัว - ผีที่เดินได้ หายใจได้ และคงซ่อนหน้าอยู่ในความมืด  
ทั้งกลางวันและกลางคืน ผมยืนมองอยู่นาน คือน้องเอมอรพูดถึงผมว่า อย่าจะทำ  
บุญให้เพราะวันที่ผมจากไป เชียงตุงจวนจะเวียนกลับมาครบรอบอีกครั้งแล้ว วรุทธิ  
หนาเตว้าไปและราพรณถึงผมหลายคำ ทั้งสองคนเชื่อว่าผีเพื่อนคนนั้นพบผมกลางทางวันที่  
ผมมาถึงกรุงเทพฯ คือผี ไม่ใช่ผม ผมตื่นตื่นใจแทบจะร้องออกมาว่าผมอยู่ที่นี่ แต่ถึงสะกด  
ใจไว้ได้ ผมรู้สึกว่าถ้าขืนยืนอยู่นาน ก็คงจะแพ้แก่ความรู้สึกของตัวเอง ผมจึงค่อย ๆ  
ค่อย ๆ ออกมา แล้วก็กลับไปนอนกายน้าผาอยู่บนโรงแรมตามเดิม

ผมจะทำอย่างไรดี? ทุกคนคิดว่าผมตายแล้ว เขาทำบุญตรวาน้ำให้ผมทุกปี  
ผมเป็นผี - ผีที่เดินได้ หายใจได้ คิดได้ กลืนได้ ร้องไห้ได้ ผีอย่างนี้ผมไม่อยากจะ  
เป็น เพราะมันทนไม่ไหว มันธรรมดาเหลือที่ใครจะทนทานได้ ผมจะออกไปไหนกลางวันก็  
ไม่กล้า กลัวจะพบคนรู้จักเดี๋ยวก็ล้อกันไหวว่าผีหลอก มันเป็นโลกที่อยู่ยากเหลือเกิน -  
โลกที่ทุกคนรู้จักผม แม้แต่ลูกเด็กเล็กแดงก็เชื่อว่าผมตายไปนานแล้ว ผมเป็นผีไปแล้ว  
เพราะฉะนั้น ถ้าผมอุทิศพาตัวไปพบกับใครคือใคร เขาก็คงจะเอะอะวุ่นวายกันใหญ่โต  
เพื่อนที่พบผมคนแรกก็เอาขานี้ไปแจกจ่ายให้ฟัง ทุกคนไม่เชื่อว่าเป็นตัวผม เพื่อน  
คนนั้นเดิมทีก็เชื่อว่าเป็นตัวผมจริง ๆ แก่กรั้นโดนคนนั้นคนนี้พูดไล่ให้หนีแน่ อดชาติเลย  
คิดว่าวันนั้นเขาพบผี ไม่ได้พบผม ผลที่สุดผีของผมเลยกลายเป็นผีที่คู่ที่สุด เอมอร  
กับวรุทธิก็พยายามทำบุญตรวาน้ำให้ผมเป็นการใหญ่ คุณพ่อคุณแม่ก็ทำบุญตักบาตร  
เลี้ยงพระ - โอบ - สาระพัชรเหี่ยวคุณ ทุกคนพูดแต่เรื่องผีของผม เด็ก ๆ ไม่กล้าเข้า  
ห้องที่ผมเคยอยู่ แล้วอีกตอนนี้ก็เลยล้อกันอย่างที่เรณทร์ที่สุด ประเคี้ยวผมไปโผล่ที่โน่น  
- ประเคี้ยวไปโผล่ที่นี่ ทั้ง ๆ ที่ผมเกือบไม่ได้ไปไหนเลย ขำวล้อนี้มันร้ายกาจเสีย  
เหลือเกิน มันทำให้ผมเป็นผีไปจนได้ พุทโธ - คุณชัยศิริ หัวใจผมยังเต้นอยู่ น้าตาผมยัง



ยังไหล ไฉนยังเหียว ผมจะเป็นผีไปได้ยังไง ผมก็เป็นผมนี่แหละ นอนหลับอยู่ใน  
โรงแรม ตอนกลางคืนมีด ๆ จึงออกมาเดินยัดแซ่ยัดซาอยู่ข้างนอก ผมกลัวแสงสว่าง  
เป็นที่สุด เพราะแสงสว่างมันร้ายกาจเหลือเกิน มันทำให้ผมกลายเป็นผีไปเสียทุกแห่ง

ผมแถมครองอยู่อีกหลายวัน มีทางออกเหลืออยู่ทางเดียว ผมต้องหนีออกไปหัวเมือง  
ไปตั้งตนชีวิตรใหม่ ผมจะอยู่อย่างนี้ไม่ได้ เพราะเงินก็ร่อยหรอลงไปและผมไม่เชื่อ  
ว่าผมจะบาขึ้นมาเมื่อไร ถ้าผมบาขึ้นมาผมก็อาจ ไปแสดงตัวพิศุจน์ตัวของผมนั้นที่บ้าน  
แล้วเรื่องมันก็จะไปกันใหม่ ผมทนไม่ได้จริง ๆ ที่จะไม่เห็นวฤทธิเดชเอมอรพุดไม่ออก

แต่ผมก็รู้ตัวว่าผมไปไหนไม่พ้น บ้านนอกจะหาผมแน่ ผมหมดกำลังใจ ผมทน  
ความคิดถึงเอมอรไม่ได้ ไม่ว่าจะไปที่ไหน ผมก็หนีเอมอรไม่พ้น

แล้วผมจะทำอย่างไร คุณชัยศิริ แล้วผมจะทำอย่างไร ถ้าคุณเป็นผมคุณจะทำอย่าง  
ไร ออกไปไหนก็ไม่ได้ ใครเห็นเหมียวว่าเป็นผีไปหมด ผมทนไม่ไหว - ไม่ไหวจริง ๆ

ผลที่สุด ผมก็ตัดสินใจ เมื่อผมถูกอุปโลกให้เป็นผี ผมก็อยากจะเป็นผีเสียจริง ๆ  
จะได้สิ้นเรื่องราวกันเสียที ผมคลุ้มคลั่งไปหน่อย มันแบบหมาจนตรอก ยิ่งคิดก็ยิ่งมืด  
ในที่สุดผมก็เป็นบ้าไปชั่วขณะจิตต์ ผมตัดสินใจตาย นี่แหละคุณเองจะเข้าใจได้แล้วว่า  
ทำไมคุณจึงพบผมที่สะพานยมราช เมื่อ

ชัย ผมเข้าใจเรื่องของคุณตลอด สำหรับผมไม่เห็นว่ามีปัญหาอะไรนี้ คุณวิกรม

วิ ไม่มีปัญหา - พุโธ - ผมจะบอกตายอยู่แล้ว คุณยังว่าไม่มีปัญหาอยู่ได้

ชัย (หัวเราะ) เรื่องคุณง่ายนิดเดียว คุณทำให้ยากไปเอง

วิ ง่ายยังไง คุณชัยศิริ

ชัย มันอยู่ที่ตัวค้างหาก มันไม่ได้อยู่ที่คนอื่นเขาคิด ถ้าคุณเป็นคุณ ไม่ใช่ผี คุณจะไปกลัวคนอื่น  
เขาทำไม เขาว่าเป็นผีก็ช่างเขาปะไร

วิ เอาละ ผมไม่กลัว มันพิศุจน์กันด้วยการแสดงตัว แต่ผมจะแสดงตัวได้อย่างไร  
ในเมื่อมันจะทำให้วฤทธิกับเอมอรคกใจพุดไม่ออก

ชัย ง่ายนิดเดียว คุณเอาชนะตัวเองซักหน่อยได้ไหมเล่า

วิ อย่างไร - ผมยังไม่เข้าใจ

ชัย คุณวิกรม คุณรักคุณเอมอรหรือเปล่า

วิ รัก